

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.953 van 8 maart 2018
in de zaak A. 222.090/VII-39.970.**

In zake : de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD
 VAN WEST-VLAANDEREN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jo Goethals
 kantoor houdend te 8800 Roeselare
 Kwadestraat 151, bus 41
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

Jürgen HINDERYCKX

Tussenkommende partij :
 Kurt VERHEGGEN
 wonende te 8400 Oostende
 Gentstraat 12
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 april 2017, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. RvVb/A/1617/0662 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) van 14 maart 2017 in de zaak 1415/0405/A/0387.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 24 mei 2017 verklaart het cassatieberoep toelaatbaar.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 16 augustus 2017.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 februari 2018.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Veerle Van de Keere, die loco advocaat Jo Goethals verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Meindert Gees, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Met een besluit van 22 januari 2015 heeft de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen (hierna: deputatie):

- “het administratief beroep van de [heer Verheggen] tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Oostende van 27 augustus 2012 zonder voorwerp verklaard” en
- de voormelde “beslissing van het college van burgemeester en schepenen [...] vernietigd waarbij een stedenbouwkundige vergunning was verleend onder voorwaarden voor de regularisatie van een achterbouw van een meergezinswoning”.

4. Het bestreden arrest verklaart het beroep van de verwerende partij tegen de voormelde beslissing van 22 januari 2015 ontvankelijk en vernietigt ambtshalve de bestreden beslissing wegens bevoegdheidsoverschrijding van de deputatie.

IV. Onderzoek van de ontvankelijkheid

Standpunt van de partijen

5. De verzoekende partij argumenteert dat zij belang heeft bij haar cassatieberoep:

“Verzoekster heeft belang bij onderhavig cassatieberoep. Als het cassatieberoep gegrond wordt verklaard betekent dit dat de Raad voor de Vergunningsbetwistingen dient te herbeoordelen zodat de beslissing die verzoekster heeft genomen, na een correcte herbeoordeling wel wettig wordt bevonden”.

6. De tussenkomenende partij betwist het belang van de verzoekende partij. Zij betoogt:

“Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat haar beslissing dd. 22 januari 2015 ruim buiten de vervaltermijn bedoeld in art. 4.7.23, §2 VCRO werd genomen en diensgevolge overeenkomstig de rechtspraak van Uw Raad (RvS 17 maart 2015, nr. 230.559, nv Imbos; RvS 10 november 2016, nr. 236.389, Deputatie Vlaams-Brabant; RvS 10 november 2016, nr. 236.390, cvba Colim) met overschrijding van haar bevoegdheid werd genomen en zodoende wegens

strijdigheid met de openbare orde nietig is, zoals ook Hinderyckx en de stad Oostende betogen.

Verzoekster heeft dan ook geen wettig en geoorloofd belang; haar cassatieberoep strekt er immers toe om de vernietiging van haar manifest onwettig gebleken want met bevoegdheidsoverschrijding genomen beslissing ongedaan te maken.

Het cassatieberoep van verzoekster is bovendien zonder voorwerp. Verzoekster wenst immers dat haar beslissing dd. 22 januari 2015 ‘na correcte herbeoordeling wel wettig wordt bevonden’, terwijl deze voor niet bestaande dient gehouden te worden, en dit ongeacht het bestreden arrest. Indien het cassatieberoep gegrond wordt verklaard, zal de Raad voor Vergunningsbetwistingen andermaal moeten vaststellen dat de beslissing van verzoekster wegens bevoegdheidsoverschrijding nietig is”.

7. De verzoekende partij repliceert:

“Wanneer het middel gegrond wordt verklaard dan betekent dit dat de exceptie van onontvankelijkheid die de verzoekende partij voor de Rvvb heeft naar vorgebracht gegrond zou worden verklaard hetgeen als gevolg moet hebben dat de RvvB, nadat het dossier opnieuw aan de RvvB is toegewezen, het annulatieverzoek van de aldaar verzoekende partij - dhr. Hynderickx dus - onontvankelijk verklaren wegens gebrek aan belang.

Bijaldien zal het bestreden besluit dan wel definitief worden en is de vernietiging van de vergunning afgeleverd door het CBS Oostende (waar de tussenkomende partij overigens ook naartoe lijkt te streven) definitief.

De verzoekende partij heeft belang/voordeel bij de cassatie omdat zij alsdan niet tot de kosten van het geding dient veroordeeld te worden en zij geen stilzwijgende afwijzing van het beroep dient te communiceren.

Overigens, in deze optiek stelt zich dan ook de vraag in hoeverre de exceptie van de tussenkomende partij wel ontvankelijk is. Zij heeft er immers alle belang bij dat het arrest van de RvvB op grond van het middel van de verzoekende partij wordt gecasseerd.

Mocht haar exceptie gegrond worden verklaard dan heeft dat precies als gevolg dat de vergunning van het CBS definitief is, en zij enkel mits de aanvechting van de stilzwijgende weigering, wat geen gegarandeerd resultaat met zich mee zal brengen, alsnog kan bekomen dat zij haar herstellvordering voort kan zetten”.

Beoordeling

8. Uit de gegevens van het dossier waarop de Raad van State acht mag slaan blijkt dat:

- het college van burgemeester en schepenen van de stad Oostende aan de aanvrager, de heer Tanret, een regularisatievergunning verleent;
- de deputatie het administratief beroep van de tussenkomende partij tegen voormelde vergunning verwerpt;
- de aanvrager het onroerend goed vervolgens verkoopt aan de verwerende partij;
- de RvVb naar aanleiding van het beroep van de tussenkomende partij, de voormelde beslissing van de deputatie bij arrest van 1 april 2014 vernietigt en deze laatste beveelt een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep “binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf de betekening van dit arrest”;
- het voormelde arrest een eindarrest is in de zin van het toen geldende artikel 4.8.28 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO);
- het eindarrest van de RvVb op 8 april 2014 aan de deputatie wordt betekend;
- dit eindarrest tot gevolg heeft dat de deputatie zich opnieuw geplaatst ziet voor de verplichting om over het administratief beroep van de tussenkomende partij uitspraak te doen en dat de deputatie daarvoor over de vervaltermijn van drie maanden beschikt als bedoeld in artikel 4.8.2 samengelezen met artikel 4.7.23 VCRO, in hun toepasselijke versies;
- het administratief beroep van de tussenkomende partij bij ontstentenis van een uitdrukkelijke vergunningsbeslissing van de deputatie na het verstrijken van voormelde vervaltermijn, van rechtswege geacht wordt afgewezen te zijn, en dat de deputatie bijgevolg geacht wordt haar bevoegdheid om een beslissing te nemen naar aanleiding van het administratief beroep van de tussenkomende partij te hebben uitgeput;
- de verzoekende partij geen verweer heeft gevoerd tegen het door de RvVb ambtshalve gegrond verklaarde middel dat aanneemt dat de bevoegdheidsoverschrijding door de deputatie de openbare orde raakt en het administratief beroep van de tussenkomende partij “geacht [moet] worden stilzwijgend te zijn afgewezen”;
- het enig middel van de verzoekende partij tegen het bestreden arrest geen betrekking heeft op het voormelde door de RvVb ambtshalve gegrond verklaarde middel.

9. Het door de verzoekende partij ingeroepen “belang/voordeel bij de cassatie omdat zij alsdan niet tot de kosten van het geding dient veroordeeld te worden en zij geen stilzwijgende afwijzing van het beroep dient te communiceren” voldoet in de voormelde omstandigheden niet aan het in artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste van een “benadeling of van een belang”.

Het cassatieberoep wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 200 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht maart tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Pierre Lefranc,	waarnemend kamervoorzitter,
Pierre Barra,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Pierre Lefranc